

Департамент інформаційної діяльності, культури, національностей
та релігій Хмельницької облдержадміністрації

Обласна бібліотека для дітей імені Т.Г. Шевченка

“ВИ ЖИВІТЬ, МОЇ ВІРШІ, ЯК ВІЛЬНІ ВІТРИ...”

Біобібліографічна довідка
до 60-річчя з дня народження
поета В.Ц. Міхалевського

Хмельницький 2021

УДК 016:82

В 71

“Ви живіть, мої вірші, як вільні вітри...” : біобібліогр. довідка до 60-річчя з дня народження поета В.Ц.Міхалевського / Департамент інформ. діяльності, культури, національностей та релігій Хмельницької облдержадмін. ; обласна б-ка для дітей ім. Т.Г.Шевченка. – Хмельницький, 2021. – 59 с.

Видання містить коротку біографічну довідку подільського поета Віталія Міхалевського, матеріали про його життя і творчість, вірші поета. Додано також анотований список збірок, список літератури та ресурсів мережі Інтернет про життєвий і творчий шлях поета.

Матеріал підготувала

Марчук Л.В.

Комп'ютерний набір

Богданова О.Г.

Відповідальна за випуск

Черноус В.Ю.

Юний друже!

Ти вже знаєш, що книги мають своє життя. І живуть вони тільки разом із людьми, бо книга твориться людиною і для людини.

Книга – це місток у доросле життя. І, навіть, не місток, а цілий трамплін у новий світ – світ досі недосяжних можливостей, світ юнацьких амбіцій і життєвих перспектив. А від людини залежить – ця книга на кілька місяців чи на все життя. Книги бувають різні: тоненькі і товстенні, веселі і розважливі, але завжди повчальні.

А ще є книги поетичні. Із поезією небо стає високим-високим, щастя – близьким, розкішні мрії і незбагненні плани – здійснюваними.

Якщо хоч одна з моїх поезій здасться рідною тобі, шановний читачу, і тобі захочеться повернутися знову і знову до неї або ж написати свій вірш – щиро радітиму.

Віталій МІХАЛЕВСЬКИЙ

Поет-романтик, громадський діяч, доцент Хмельницького національного університету, кандидат фізико-математичних наук, член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України. Це – Віталій Цезарійович Міхалевський.

Народився поет 3 листопада 1961 р. в селі Подільське (Привороття) Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині. Перші спроби поетичного пера були ще у шкільні роки, але хлопець тягнувся до точних наук і не надав цьому ніякого значення. З відзнакою закінчив математичний факультет Чернівецького

державного університету. Після армійської служби працював інженером-програмістом, начальником відділу міського, пізніше обласного підприємства електрозв'язку, заступником начальника центру інформаційних технологій і технічного забезпечення Хмельницької філії ПАТ "Укртелеком". З 1998 р. В.Міхалевський – доцент Хмельницького національного університету, спочатку за сумісництвом, а з 2012 р. – на

основній роботі. Кандидат фізико-математичних наук (1997), автор понад сімдесяти наукових праць в галузі фізики, математики та інформаційних технологій.

Поетичний талант у Віталія Цезарійовича проявився у 2002 р. Перші його вірші побачили світ у місцевих газетах "Подільський кур'єр" та "Проскурів". Згодом друкувалися в літературних альманахах "Творче Поділля. Ювілей", "Антологія сучасної новелістики та лірики України", міжнародному журналі "Склянка часу".

Перша збірка поезій автора "Я жду весну" побачила світ у 2003 р. На сьогодні в авторському доробку вже 9 збірок: "Крапельина вина, або Уроки української" (2005 р.), "Година пік, або Твір на власну тему" (2006 р.), "Місце під сонцем" (2006 р.), "Невиправний

романтик, або Як я провів літо” (2011 р.), “Соло на трубі” (2011 р.), “Перші черешні” (2012 р.), “Яблука райські” (2013 р.), “Цукерково-букетні вірші” (2015 р.). Крім того, в арсеналі автора більше сотні публікацій в літературних збірниках, альманахах, періодичних виданнях. В.Міхалевського називають поетом-ліриком, поетом-романтиком. Багато його віршів покладені на музику професійними та самодіяльними композиторами М.Балемою, І.Пустовим, М.Люшнею та ін.

В.Міхалевський з колегами та друзями

В.Міхалевський відомий і як активний громадський культурно-просвітницький діяч. Він очолює Хмельницьке обласне об'єднання товариства “Просвіта” імені Тараса Шевченка, пропагує рідне слово, є учасником багатьох літературних та мистецьких фестивалів, читань та конкурсів. Він також є співорганізатором щорічного Хмельницького міського літературного фестивалю “Слово єднає!”, який проходить в рамках відзначення Дня міста і щороку об'єднує авторів з міста Хмельницького, Хмельницької області та інших областей України.

В.Міхалевський – лауреат міської премії імені Богдана Хмельницького (2006 р.), обласної премії імені Тараса Шевченка (2015 р.), обласної літературної премії імені М.Федунця (2020 р.), нагороджений медаллю ВУТ “Просвіта” ім. Тараса Шевченка “Будівничий України” (2008 р.), Почесними відзнаками Хмельницької міської ради III (2017 р.) та II (2020 р.) ступенів,

Грамотою Верховної Ради України (2019 р.) за вагомий внесок в культурно-освітній розвиток регіону, активну громадську діяльність, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм.

ЯК МАТЕМАТИК СТАВ ПОЕТОМ

“Математика і поезія – це... вираз тієї самої сили уяви, тільки в першому разі уява звернена до голови, а в другому – до серця”.

Т.Хілл

“Для творчої праці замало самого таланту. Поет мусить пройти найглибше пекло людського буття й найвищі небесні вершини людського щастя. Тоді його слово буде хвилювати, захоплювати, піднімати людську душу”.

Осип Турянський

Віталій Міхалевський закінчив із відзнакою математичний факультет Чернівецького держуніверситету, був іменним стипендіатом. У сорок років захопився поезією. Нині – автор дев'яти збірок, лауреат кількох літературних премій. А почалося все так. Працюючи в “Укртелекомі”, Віталій Міхалевський прочитав, що після 40 років у людини слабшає пам'ять. Тому їй потрібно тренувати: грати в шахи, розв'язувати хрестослови, вчити мови чи вірші... З усіх варіантів найбільше припали вірші. Але для чого вчити чужі, якщо можна писати свої... Ось так із 2002 року сталося поєднання математики й поезії в одній особі.

Колись Альберт Ейнштейн запропонував жартівливу формулу успіху: $U = X + Y + Z$, де X – робота (вміння працювати над потрібними (обов'язковими) завданнями – примус) + Y (вміння виконувати творчі завдання – хобі) + Z (вміння тримати язик за зубами – вміння спілкуватися). Цих трьох правил дотримується (підпадає) Віталій Міхалевський, кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук Хмельницького національного університету, член Національної спілки письменників України.

По-перше. Математики – це люди, які люблять точність, обов'язковість, завершеність – бо ж не лишиш розв'язання задачі посередині: з особистого примусу чи колективного зобов'язання – треба! По-друге. Які б і скільки б не було правил, законів, теорем, – кожен науковець, зокрема і математик, має творчо підходити до дослідження задачі та її розв'язання. По-третє. Кому ж уміти спілкуватися як не викладачу. Віталій Цезарійович уже 23 роки працює доцентом в університеті, а перед тим: офіцерська служба, далі – начальник сектору, відділу, в. о. начальника Центру інформаційних технологій і технічного забезпечення Хмельницької філії ПАТ “Укртелеком”.

То що ж спільного між математикою й лірикою? Століттями дискутують “фізики” з “ліриками” про несумісність між собою і вплив кожного на розвиток людства. Тоді який зв'язок між такими полярними напрямками? Чи не спільне першоджерело в теоремі й вірша **натхнення** та **інтуїція**? Чи не єдине призначення – пошук істини, відповідей на нескінченні “чому”? Древні математики були, по суті, філософами-мислителями, а сучасні поети знайомі з великими теоріями математиків і фізиків. Закони світу і буття цікаві людям будь-якого часу, незалежно від їх природних нахилів. Що цікавить поетів у точних науках? Що цікавить математиків у поезії?

Віталій Міхалевський вважає, що математика і поезія – не просто рідні сестри, а й навіть близнючки, бо в них одна матір – Філософія, і народжені вони в одному часі. Вони мають спільні риси:

Точність. У математичній формулі кожна змінна чи значок має бути на своєму місці, як і слово у вірші.

Краса. Коли Віталій писав дисертацію, його керівник говорив: “Якщо формула не красива, то вона неправильна”, адже

описує красу навколишнього світу. Як і поезія має нести красу слова, його велич і досконалість.

Повнота. Кожна зайва, як і відсутня, змінна чи знак веде до спотворення формули, тобто і світу, який вона описує. У поезії ж при зайвому чи відсутньому слові відбувається збій ритму, розміру...

Образ. Математика ж оперує образами й поняттями як первинними категоріями. Поезія ж без образу буде звичайною заміткою в газету. Бо ж вірші можна писати з цифр (загальновідомі як цифрові вірші).

У написанні віршів у Віталія Цезарійовича є свій підхід і теорія. Це і жартівлива формула вірші (ЗР + О – рима, ритм, розмір, образ), обмеження за кількістю рефренів (не більше як п'ять), змін наголосів, кількості слів у вірші... Він дотримується правила повнометражного вірша (вірш не має бути довшим за 7 строф, а це не більше як 100 (метр) слів).

На зустрічах зі слухачами, найперше учнями та студентами, розповідає про роль математичних понять, зокрема “золотого перерізу” (золоте число приблизно рівне 1,618) і у вірші, і у книжці. З точок “золотого” перерізу (рядків) можна скласти “золотий” вірш. Пропонує написати вірш (верлібр) на свій номер телефону (за правилом – кожній цифрі відповідає слово, що починається на ту саму букву, що і назва цифри: цифрі 1 (“один”) відповідають слова на букву “о”, 2 – на “д”, 3 – на “т”, 4 – на “ч”, 5 – на “п”, 6 – на “ш”, 7 – на “с”, 8 – на “в”, 9 – на “е” (бо “д” зайнято). Так, наприклад, на номер телефону 067 5 22 47 57 можна написати: “нашим шляхом сотні підуть, добрим ділом, чесним словом преумножать славу”. Не кажучи вже про те, що дітям подобається писати за таким алгоритмом акровірші на день народження чи пам'ятну дату.

А ще кажуть, що математик – це той же романтик. Він теж гадає на ромашці, але перед тим порухує пелюстки й так поставить запитання, щоб отримати потрібний результат.

Тут і є ще один бік поетичної душі Віталія Міхалевського – любов до рідної землі, її історії та людей. Сама подільська природа, краса подільської землі налаштовує до ліричного настрою. Родом з над берегів Дністра (с. Подільське Кам'янець-Подільського району) хлопчина змалечку спостерігав мальовничі поля, сади, ліси та яри навколо рідного села (про одну з місцин Володимир Бабляк написав

відому трилогію “Жванчик”), історичну велич Кам’янця-Подільського, духовну і людську глибину стародавньої Бакоти... Нині, маючи невелику земельну ділянку у Хмельницькому, Віталій будує будинок і ростить сад. Серед 104 дерев і кущів є представники з усіх куточків України: ялинка – з Яремче, бузок – з Умані, абрикоси – із Сумщини, горіхи – з Черкащини, виногради – з Одеси й Тернопілля, сливи й алича – з Криму. Є й незвичні для наших країв лавровишня, два види сакури, мигдаль, п’ять сортів райських яблунь.

Окремі саджанці мають цікаву історію. Коли був у дні пошанування Тараса Шевченка у 2014 році на Чернечій горі, привіз звідти жолуді. Через рік мав два дубки, які пізніше пересадили з просвітянами біля пам’ятника Тарасу Шевченку в Ізяславі. Побувавши у 2019 році на Черкащині, із села Шевченкове, з подвір’я, де жила рідна сестра Тараса, привіз і посадив калину.

Отак із гармонії краси, математики й поезії народжується гармонія життя. Напевно, це і є щастя. Щастя творчості.

Михайло ЦИМБАЛЮК

(Літературна Україна. – 2021. – 25 вересня)

ЩЕ НЕ ОСІНЬ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

Погляньте навкруги. У сонячні тихоплинні дні та місяцесяйні ночі золотиться природа жовтим падолистом. Справжня пушкінська “журливая пора, очей замилювання...”. Але не в душі Віталія Міхалевського у день його 55-ліття, яке він відзначає саме сьогодні. Ось як він відчувається:

*Журавлями курличуть літа –
Як же стрімко вони пролетіли...
Здрастуй, долі пора золота!
Ще далеко пора моя біла.*

Хочете у цьому переконатися? Перечитайте всі дев’ять поетичних збірок (2003-2015) і відчуєте вібрацію його романтичної душі. Недарма ж у зрілому (сорокадворічному) віці він на весь хмельницький літературний бомонд вигукнув: “Я жду весну” (назва першої збірки, 2003 р.). Бо весна тоді буяла у його душі! Вона квітне у ньому й донині.

Вже першою збіркою Міхалевський довів, що не початківець, а зрілий майстер поетичного слова. До того ж поет-новатор: започаткував нові жанри – поетично-ліричну новелу (“Моє сонечко”, “Межа”) та поетичну притчу (“Цвіт кизилу”).

Поетична муза Віталія Міхалевського – примхлива дама: то по-осінньому задощить, то зігріє душу сонцесяйним блиском метафор, то туманить голову філософським підтекстом...

На перший погляд, романтична заангажованість його поетичних образів (збірка “Невиправний романтик”, 2011 р.) може здатися дещо ефемерною, нетривкою. Але в загальному контексті ці образи реалістичні, хоча і з деяким призматичним заломленням поетичного світобачення. Міхалевський має талант переплавлювати всі прояви життя на цікаві, неординарні образи. Це потреба його душі і щаслива приреченість.

Ті образи далеко не буденні, бо осяяні промінням високого поетичного слова, яке скрипково струменить мелодією його серця. Щоб це зрозуміти, вслухайтесь в мелодіку пісенних текстів, як-от “Вишиванка” (музика Михайла Люшні) у виконанні тріо бандуристок Катерини Ясенчук, Яни Ілларіонової та Марії Сударчикової або ж солоспів під гітару барда Леоніда Мазура. Це помітно і в пісні “Божоле” у виконанні дуету “Божоле” у складі Лідії Яцькової і Ніни Щербатої (музика Лідії Яцькової).

Мелодійність і музикальність віршів ювіляра надихнула на створення солоспівів та хорових творів композиторів Івана Пустового, Миколу Балему, Володимира Смотрителя, Миколу Кульбовського та інших.

Разом з акварельною мінливістю його світлих, осяйних жіночих образів (“Дощ”) можна відчутти й мінливість ритміки віршування, викликаної еволюцією образу. Міхалевський вміє вибудовувати фразу (рядок) так, що вірш сприймається легко, заворожуюче й політно:

*А душа молодого просила вина
І просилася знову літати...*

У поезії Міхалевського нема штучних словесних вивертів, об які спотикається читач. У нього “...кожне слово – з могутніми крилами; відчуваєшся з ним – наче птах. Лиш не були б вірші чорнобілими, а звучали в семи кольорах”. Це, мабуть, і є його творче

кредо!

Віталій Міхалевський – артист пера: “Я граю роль. Сміюсь і плачу...” – зізнається він читачеві.

Коли читаєш його вірші наодинці, то хочеться місцями зупинитись, обдумати висвітлену проблему життя, поглянути на неї іншими очима – очима поета.

Прикметною рисою всіх дев’яти збірок Міхалевського є їх особливий національний колорит і високий патріотизм почуттів. Це віра у стійкість, мужність і непохитність нашого народу в боротьбі з агресором в будь-які часи. Ця віра вчувається:

*В малинових дзвонах,
У неба блакиті,
Над щедрими нивами...*

Бачить поет Україну в маминій сорочці-вишиванці. Бо для нього:

*України вічна туга, серця рани
І молитва, що передана від мами...*

Бажаємо ж Віталію Цезарійовичу здоров’я, щастя, довголіття та подальших творчих злетів.

*Микола КУЛЬБОВСЬКИЙ
(Проскурів. – 2016. – 3 листопада)*

ПОЕТИЧНЕ СОЛО ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

Доля наділила хмельничанина Віталія Міхалевського оригінальним талантом, що дав про себе знати досить рано. Перші спроби пера були в шістнадцятирічному віці, ще навчаючись у школі.

Віталій Цезарійович народився в селі Подільське Кам’янець-Подільського району на Хмельниччині. Закінчив математичний факультет Чернівецького державного університету. Проходив офіцерську службу в Радянській армії. З 1986 р. проживає в місті Хмельницькому.

Кандидат фізико-математичних наук. Доцент Хмельницького національного університету. Заступник начальника Центру інформаційних технологій та технічного забезпечення Хмельницької

філії ПАТ “Укртелеком”. Видав чотири збірки поезій: “Я жду весну” (2003), “Крапельна вина, або Уроки української” (2005), “Година пік, або Твір на власну тему” (2006), “Місце під сонцем” (2006). Друкувався в літературних альманахах “Творче Поділля. Ювілей” (2003), “Антологія сучасної новелістики та лірики України” (2004-2010), міжнародному журналі “Склянка часу” (“Zeitglas”) (2003-2011).

Недавно у видавництві Алли Цюпак вийшла його п’ята збірка “Невиправний романтик, або Як я провів літо”. Це хороший дарунок не лише шанувальникам поезії. 3 листопада Віталію Міхалевському виповнилося 50 років.

Ще від перших збірок автор швидко завоював симпатії читача.

Після знайомства з його поезією наче прокидаєшся і починаєш багато переосмислювати у своєму житті. Образне слово поета, як музика, входить в серце і допомагає скинути втому, сум, відкриває ще незвідані грані радості. Поезія Міхалевського глибоко лірична і хвилює своєю інтимністю, причетністю до людських почуттів – смутку, радості, ніжності і кохання. У цьому почутті поет знаходить різні барви для свого натхнення. Він переконаний, кохання така ж важлива складова вічного, як кисень для дихання. Він ніколи не минав його, бо знав: воно – найвище щастя. Любов для нього не просто тема, це щось незбагненно чисте, глибоке й незаперечне. Немає почуття – немає творчості, не буде і поета:

І що би я робив без тебе? –

Без крил твоїх, очей світів?

Блідою цяткою в небі

Все літо би промерехтів.

(“Віра”)

В своїх поезіях В.Міхалевський щирий і відвертий, а його безпосередність викликає довіру у читача. Все, що виходить з-під його пера, опирається на ґрунт життєвого досвіду. Поет завжди йде від життя до літератури. Чарівна мелодика поезій Міхалевського витікає з глибинної криниці народної пісні. Але поет ніколи не грає в показний демократизм напівпрофесіонала, не копіює з пунктуальністю ремісника народний орнамент. Він бере барви народнопісенних вишиванок, але створює свій оригінальний

Біля пам'ятника Т.Г.Шевченку

візерунок, як у вірші “Піде нічка в чисте поле”:

Говорила мені мама: – Слухай, доню,

Гуляй собі із хлопцями – не бороню.

Лиш цурайся жонатого чоловіка –

Зведе тебе із розуму, збавить віку.

Нащо мамо, тії хлопці – лиш балачки:

В них ні воза, ні городу, ні конячки.

А жонатий – пан багатий, має злато:

Милувати мене буде і кохати.

Піде нічка в чисте поле,

Буде днина.

Дай же, Боже, кращу долю

Для дівчини.

Кинув маму, кинув жінку, кинув діток –
Він три роки мене любить, наче квітку.
Тільки чую – ходять чутки межі люди:
Він сподобав собі іншу – що то буде?!

Чом я маму не слухала, що казати?
А жонаті ненадійні, хоч багаті.
Чом я маму не слухала, що робити?
Чи забути, чи ридати, чи втопитись?
Піде нічка в чисте поле,
Буде днина.
Дай же, Боже, кращу долю
Для дитини.

А тепер сама я кажу своїй доні:
Гуляй собі із хлопцями – не бороню.
Лиш цурайся жонатого чоловіка –
Зведе тебе із розуму, збавить віку.

За своїм ладом, настроєм, ритмікою – це поза всяким сумнівом
пісня. І навіть без музики текст змушує читача
підсвідомо супроводити його співом. Поет віртуозно володіє словом,
багато читає, знає історію України, філософію. Він любить природу і
саме тому так тонко відчуває і розуміє її.

Майстерність його філігранна. Він може передати в одній строфі
витончену ніжність:

Я візьму твою ніжність з відкритих долонь,
У зелених очах грає море шалене.
І хмільних поцілунків нестримний вогонь –
Все я маю, бо ти є у мене.

(“Падає сніг”)

І може змусити задуматись про плинність часу (“Ріка життя”):

Життя комусь – гірська ріка,
Комусь – зі сталим плином.
В одного рівна і легка,
А в когось – згин за згином.
Хтось проти течії, хтось – за,
Десь шик, десь по-простому,
А дехто (зовсім не з роззяв)
У роздумах простояв.

Допоки ми вчимося жить
(Уроки брать з чужих крижин
Давно уже не в моді) –
Ріка життя тече-біжить
Повз нас. І той безжальний плин
Спинити годі...

Просто диву даєшся – як розоране поетичне поле Віталія Міхалевського зберігає недоторканою второвану поетом індивідуальну творчу стежку. Це справа нелегка, але така знадлива, цікава й радісна. Як бджола безпомилково знаходить квітку, спроможну дати нектар, так і душа поета тягнеться до рідного слова, здатного прояснити її сумніви. Для Міхалевського рідна мова є великим всесвітом, який він населяє образами дивовижної краси й гармонії, що не можуть не торкнутися душі людської.

Емоційно-барвиста і ніжна палітра його поезій, влучно озвучені кольори образу і образної думки. Вони такі лагідні та тремтливі, такі дивовижно глибокі й проникливі, що відчуваєш у собі народження щастя, яке не полишає тебе довгий час:

Я вкраду тебе в вересня, мила.
Подарую найкращу з пісень.
Листя, глянь, – золоте! Нас на крилах
В ніжну молодість осінь несе.
Як на свято, на тебе чекаю:
Поцілунком щоранку буди.
Вічне море зі звабами раю...
На піску – тільки наші сліди...

(“Оксамитовий сезон”)

Про популярність і щиру шану до поета свідчить міська премія імені Богдана Хмельницького в царині літератури. Та й не дивно – Віталій Міхалевський надає своїм віршам не просто особистісного, а й бентежного космічного звучання:

Найвищі гори – там, де ми.
Де ми – ліг океан до ніг.
І птах з безмежними крильми
Розсипав світанковий сніг.
Блукаю між віків й планет,

Та свій зійшовся на тобі:
І день – як ніч, і ніч – як мед,
Як вічність – соло на трубі.
У зорях не сховати гріх,
На двох – історія проста:
Ще вчора й мріяти не міг –
Єдині подих і вуста.
І ні для кого не секрет,
Що я зітхаю по тобі:
І день – як ніч, і ніч – як мед,
Як вічність – соло на трубі.
Не треба слів, ані одеж –
У всьому всесвіті одні.
В коханні, що не знає меж,
І гірко, й солодко мені.
Ледь посміхнулася: Поет!..
Усе ж наснилося тобі:
І день – як ніч, і ніч – як мед,
Як вічність – соло на трубі.

(“Соло на трубі”)

Поезія для В.Міхалевського – це гармонійна сув’язь змісту і форми. Як першому, так і другому автор приділяє велику увагу. Його слово під поглядом уважного читача виграє, переливаючись змістовними відтінками, збуджує думку, захоплює і дарує позитив. Він один з тих, кого справді хочеться читати.

Світлана ЯХНИЦЬКА

У ПОШУКАХ ОМРІЯНОГО СЛОВА

Одразу зізнаймося: пошуки ці дуже й дуже нелегкі. Навіть у тому разі, коли поетові здається, що він уже справжній майстер версифікації. Адже версифікація – лише технічний аспект поезії.

Віталій Міхалевський узявся сумлінно торувати цю підступну стежу. Підступну – бо досить не так ступити, злегковажити словом, як одразу опиняєшся у прірві вторинності. А що має чоловік здорове почуття гумору, то й іронічний погляд його на всілякі наші побутові негаразди також дає певні підстави довіряти цьому таланту. Тим

паче, що він – автор дев'яти книжок лірики й вельми цікавих публікацій в “Антології сучасної новели та лірики України”.

Не зайве сказати й те, що лауреат премії імені Богдана Хмельницького. Як доцент Хмельницького національного університету, провадить важливу й відповідальну роботу зі студентством у позаурочний час, прищеплюючи талановитій молоді любов до художнього слова й української мови. Себто: Віталій Міхалевський і література поєднані самим трибом життя. Тож дуже хотілося б, аби він і надалі, не занепадаючи духом у такий скрутний час, трудив ліричну свою душу на цьому благородному шляху.

Ніжний, емоційно-чутливий лірик В. Міхалевський вірний своєму покликанню: такі поезії як “Джміль”, “Осінь”, “Крила”, “Та, що танцює” тощо засвідчують неабиякий творчий потенціал автора. До того ж пора грозопадних нуртів душі, покликаної оспівувати красу щирих почувань сучасника, щойно сягає свого апогею. І сьогорічна книжка поета “Перші черешні” якнайпереконливіше потверджує, що Міхалевський не зраджує музи:

Святкує осінь, красуня-осінь,

Вином зеленим частує нас.

Пів королівства для мене – досить!

Пів королівства віддам за вальс.

Або й не проминемо на такі рядки:

Украду тебе в вересня, мила,

Подарую найкращу з пісень.

Листя, глянь, – золоте! Нас на крилах

В ніжну молодість осінь несе.

Безперечно, трапляється на творчому шляху і зайва поспішність... Особливо це стосується, сказати б, уже випробуваних прийомів у віршуванні. Тобто нашому авторові є над чим працювати, є що вдосконалювати. І це нормально. Головне, щоб не втратити смаку до пошуку омріяного слова. Єдино потрібного. Адже того, що дано нам від Бога, не купити в жодному супермаркеті.

Саме тому зі щирим серцем раджу добірному читацькому товариству не сумніватися у творчій надійності вченого, педагога й поета Віталія Міхалевського – такий не підведе. Досить погортати цю симпатичну, з любов'ю видану книжку... Народжений у

мальовничому селі Подільське, що на Кам'янеччині, автор досить добре знає ціну рідної землі та чарівну цінність українського слова. До того ж, найвагоміші успіхи в царині поезії Віталія Міхалевського чекають щойно тепер.

Зі свого боку щиро бажаю колезі щедрих жнив. А вони не забаряться. Перекоаний у цьому.

*Віктор ГРАБОВСЬКИЙ, письменник,
заслужений діяч мистецтв України,
м. Київ*

ВЕСНЯНИЙ ЦВІТ ЛІРИЧНОЇ ДУШІ

Серед письменників є чимало тих, хто трудиться в інших ділянках народного господарства. І в цьому немає нічого дивного, бо література – це поклик душі. Чи думав хто з однокласників та й вчителів села Подільське Кам'янець-Подільського району (тут Віталій Міхалевський народився 3 листопада 1961 р.), що серед них зростає майбутній письменник. Впевнений, що тоді й гадки не мали, бо хлопець хоч і навчався сумлінно, але більше цікавився точними науками. Життєва стежка привела його до Чернівецького державного університету на математичний факультет. Закінчив з відзнакою, а далі – служба в армії, наполеглива праця на посадах інженера-програміста, начальника відділу міського, обласного підприємства електрозв'язку й опанування вершин науки: 1997 р. успішно захистив дисертацію, здобувши науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук. Із грудня 1986-го письменник проживає в місті Хмельницький, із 1998-го працює зі студентами як доцент Хмельницького національного університету.

Але, як мовиться, у його внутрішньому світі тривала боротьба фізика і лірика, адже цікавість до мистецтва, культури ще з дитинства прищеплював йому батько. В шкільні роки Віталій навіть кілька віршів склав, однак закинув пробу пера: перемогла фізика і математика. Десь у підсвідомості заховалось до часу захоплення поезією і лише в зрілому віці дало про себе знати. Творче зростання, можливо, комусь дається легко зі шкільної парти. А буває, людина пише-творить, аж раптом спинилась. Стомилась і немає сил далі йти. Таких прикладів є чимало. Для Віталія Цезарійовича, коли є

Божа іскра в душі, така дилема розв'язується легко, бо є логіка мислення і є талант. Тож, недаремно 2002 року концертний виступ В.Міхалевського увінчався першою премією від керівництва Хмельницької філії ВАТ “Укртелеком”. Це спонукало педагога, науковця, поета до написання нових ліричних віршів, які побачили світ у газетах “Подільський кур’єр”, “Проскурів”. Згодом друкувався і в літературних альманахах “Творче Поділля. Ювілей” (2003), “Антологія сучасної новелістики та лірики України” (2004-2015), міжнародному журналі “Склянка Часу (Zeitglas)” (2003-2016).

Запам’ятався травень 2013-го: на першому Всеукраїнському фестивалі мистецтв “Подільський піснецьвіт-2013” В.Міхалевський заслужено виборов першу премію у номінації “Художнє слово”. Нині в творчій скарбниці В.Міхалевського понад сотня дипломів, серед яких – приз від міського голови за участь у фотоконкурсі. Як розповідає Віталій Цезарійович: “Ще один інтерес, який переважає – фотографія”. Нею займається майже п’ятдесят років, із шостого класу школи. Прикметно, що збірка “Я жду весну” вийшла у світ, коли поету виповнився 41 рік, тому й символічним є той факт, що в ній уміщено 41 вірш. А далі пішли збірки “Крапельина вина, або Уроки української” (2005), в якій викристалізувався стиль поетичної новелістики, що в подальшому став знаковим у його творчості. А ось збірку “Година пік, або Твір на власну тему” (2006) можна назвати філософсько-етичною. В ній автор медитує, переосмислює відвічні морально-етичні та ціннісні ідеали: щастя, добро, любов, віра, надія; поезії вражають глибиною думки, образністю, свіжістю метафор, вдалими епітетами та порівняннями, а отже вірші викликають у читача естетичну насолоду, формують гуманні почуття. В 2006 р. з-під пера поета народжується збірка вибраних поезій “Місце під сонцем”, до якої увійшло 100 віршованих творів; до свого 50-річчя В.Міхалевський видав збірку “Невиправний романтик, або Як я провів літо” (2011); і знову ж до збірки поезій “Цукерково-букетні вірші” (2015) увійшли ліричні твори різних років.

За 20 років з часу появи першої поетичної книжки автор досяг певного успіху й визнання: став членом Національної спілки журналістів України (2011), членом Національної спілки письменників України (2014), відзначений званням лауреата

Хмельницької міської премії імені Богдана Хмельницького в галузі літературної діяльності та популяризації української мови (2006), став лауреатом Хмельницької обласної премії імені Тараса Шевченка (2015) та Хмельницької обласної премії імені Миколи Федунця за кращу збірку поезій (2020).

Його називають невинним романтиком. Та хіба? А чим причаровують читачів вірші Віталія Міхалевського? Хіба лише романтикою, замрійливістю, стишеністю думок? Знаю, що кожен із його віршів має непереборну впевненість, ту впевненість, яка здатна подарувати людям силу жити й творити. Яку силу затаїли в собі його твори? Я візьму на себе сміливість і спробую відповісти. Вірші В.Міхалевського мають філософську спрямованість, медитативність, аксіологічну увиразненість і лірично-пісенну спрямованість. Якщо зважати на ставлення поета до людського існування, до тривожного сьогодення, можна із впевненістю стверджувати, що його поетична тематика освітлює душу людини справді романтикою віри в кращі гуманні ідеали, бо покликання людини – творити, не руйнувати. Автор прагне художніми засобами притишити гостроту, озлобленість світосприйняття, зрозуміти цей світ “зсередини”. Тому й цікавим є той факт, що чимало уваги приділяється внутрішньому світу людини, її почуттям. Такий він є і нині, ніжний, чутливо-емоційний лірик. Хочеться побажати поетові, щоб ніколи не в'янув весняний цвіт ліричної душі, з якої, віриться, народиться ще не один талановитий твір в ім'я процвітання Української держави.

*Віталій МАЦЬКО, член НСПУ,
доктор філологічних наук, професор
м. Хмельницький*

*Біля будинку доглядача за могилою Т.Шевченка.
Канів, Чернеча гора.*

ВІРШІ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

ТВІР НА ВІЛЬНУ ТЕМУ

Де ти, де ти, Україно?! –
Туга над ярами...
То татари, то руїна... –
Лихо, думи, з вами.
Гей, вставайте! За сокири! –
Зметемо закляття.
Рвіть ненависні кайдани – Во-лі!
ЩЕ НАМ, БРАТТЯ...

Божа ласка осіяла
Ріднії простори.
Розлетілось горде “Слава!”
За моря і гори.
“Вільні! Вільні!” – Наллєм чари

По самії вінця.
Шануймося та гордімось,
Бо ми ж
УКРАЇНЦІ!

Є ти, є ти, Україно!
Назавжди єдина!
Мова – вічний Шлях Чумацький,
Живе, не загине!
Сто доріг. Шукай надійну
На своєму полі.
І нарешті твоїм дітям
УСМІХНЕТЬСЯ ДОЛЯ!

Не в граніті – в небі синім
Дихається вільно.
Боже милий! Дай нам сили,
Щоб творити
Спільно.

ДЖЕРЕЛО

Сказали: звичайнісінька вода –
На джерело одне-єдине в світі.
Засипали, зорали... Ні сліда!
Яка краса?! Хіба нема що пити?!

На сироту ще наклеп наведуть
(Хто захистить? – Немає батька-неньки):
У неї гандж – не дівчина, мабуть.
Яке весілля?! Та вона ж бідненька!

Так і про мову, як про сироту,
Про джерело, одне святе і чисте.
Загине мова – іншу подадуть...
А що такого?! Було б що поїсти!

Та скільки можна?! Має бути межа!
Не турки-яничари ми без роду.
Милішу сонця і гостріш ножа
Плекаймо мову – скарб свого народу!

ТАРАС

Живий народ – бо з іменем Тараса.
Він поміж нас – у думках та піснях.
По світу йде всесильна і прекрасна
Його натхненна, праведна весна.

Йдемо до тебе й несемо, Кобзарю,
У дні святкові, в пору лихоліть
У спраглих душах попри біль і чвари –
Твій клич: “Свою Україну любіть”!

Наш вічний геній правди і свободи.
Боровсь. Каравсь. Не каявсь, а творив.
Шевченко – совість нашого народу.
Він бачить все з Чернечої гори.

Не забувай: ти – українець, поки
На перехрестях збурених століть
Іще “Реве та стогне Дніпр широкий”
І наш Тарас над кручею стоїть!

ПРАВДИ РІЧКА

Якою мовою ти плачеш, немовля?
Чиїм ти небом укриваєшся, козаче?
І що горить земля, моя й твоя земля, –
Не віримо й не бачимо неначе.

Спимо допоки, – вкотре крукова рідня

Кидає оком чорним – де б чуже украсти.
Борітеся – поборете! Щоб дух піднять
Нам треба голосу твого, Тарасе!

Усе не так як треба вчилися і не в тих,
Тому й за брата нас “молодшого” держали.
Візьмемо ж слово із своїх джерел святих
За честь і славу вільної держави!

Дніпро у нас один, Україна – одна!
Із крапель віри завирує правди річка.
А замість того, щоби морок проклинать, –
Сам запали хоча б маленьку свічку!

БОЖЕ, БЕРЕЖИ ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ!

Боже правий, бережи Хмельницький! –
Три стріли – то часу рубежі.
Духу, сили і краси колиску –
Наш Хмельницький, Боже, бережи!

Бережімо, друзі, власну хату,
Сім димів – святині, сторожі.
Край на сонце і добро багатий,
Наш Хмельницький спільно бережим!

Бережіть, онуки, сиву славу,
Мудрістю примножте устократ.
Козаки свободної держави,
Бережіть Хмельницький, красень-град!

Буг-ріка й на мить не зна спокою,
Біля ніг Богданових біжить.
Де б не був я – серцем із тобою.
Мій Хмельницький, Боже, бережи!

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ ВЕЧІРНІЙ

Вечір в сутінки місто вдягає усе,
Вишиває у небі зорю при зорі.
І замріяно вітер над Бугом несе
Вічну пісню нових кобзарів.

Зупинися у тиші Проскурівських лип,
Закохайся до сліз у хмельницьких красунь.
Від медового запаху в грудях болить...
Мій Хмельницький іще не заснув.

Та хіба вже до сну серед сеї краси –
Чи ж розгледити таку найяснішого дня?!
І славетний Богдан, Україноньки син,
Ось зіскочить, здається, з коня.

...Доторкнувся руками до Ангела крил:
Стало легко – пройшов ніби тисячу прощ.
Тут мене, молодого, узяв і накрив
Відчайдух – молодесенький дощ.

БАЛАДА ПРО КОНИКА

Коли народився зелений цей коник,
Слабкий голосок його видався басом:
– Не крильця це.
Крила.
Ще й срібні підкови!
Давайте його наречемо Пегасом.

А коник підріс –
загордився без краю
(Ім'я недаремно дається,
між іншим):
– На скрипці чи кобзі багато хто грає,
Та тільки один я писатиму вірші.

Горланив, як вітром легеньким носило:
– В блакиті літати
для мене за звичку.
Та що там –
і Сонця дістатись під силу!
...Доскочив насилу до полум'я свічки.

Отак все скінчилось...
Жахливо і просто
(Можливо, що й дехто потішиться часом):
Як геть непомітний,
бо крихітний ростом,
Зелений ще
коник
рівнявся з Пегасом.

ЖЕРЕБ

Я не перший стою перед річкою,
Не останній – хто вибір робив.
Тільки буде загадкою вічною:
Чи свободи хотіли раби?

Кожен другий загине (так станеться),
Кожен третій – як вільний стрілець,
Кожен п'ятий за сріблом згинається, –
З ким залишуся я під кінець?

Вже за ніч – ми на березі іншому.
Рубікон – він у кожного свій.
Ранок радує новими віршами.
Жереб кинуто!
Бій – значить бій!

ВЕЛИКДЕНЬ

Прокинусь ранком – в світі тихо-тихо.
Село у церкві всеньку Божу ніч...
І тільки чутно, як святково диха
Рядочок пасочок та тепла піч.

Прийшла бабуся. Повен кошик дива:
Свячені яйця в радісній порі.
І мама наша молода й щаслива
Вмиватись кличе, щоб здоровим ріс.

Застелять стіл. Над ним квітує груша.
Єднай, молитво, душі та серця!
Умився кіт – й чекає незворушно
На свій шматок з ковбасного кільця.

Великий день великої Любові
До Нього, що узяв наш гріх і біль.
То світле Воскресіння – бабця мовить.
Благослови нам, Боже, хліб і сіль.

І лине стоголосно до небес:
Христос Воскрес!
Воістину воскрес!

МАМА

– Ви, мамо, мабуть, цілу ніч не спали?
– Я сон твій берегла, коханий сину.
Світанок божий перша привітала,
Сьогодні дуже гарна буде днина.

– Ви, мамо, мабуть, за весь день й не сіли?
Стомились, певно, – віддихніть хвилину.
– Від сонця і землі беру я сили.
Зима прийде, – тоді і відпочину.

– Ви, мамо, мабуть, вік не спочивали?
Нас завжди захищали Ваші крила.
– Я про роки у справах забувала.
Я від онуків набираюсь сили.

– Ви, мамо, наша пісня й пташка рання.
– Ви, бабцю, мабуть, цілу ніч не спали?
– Я сон ваш берегла, мої кохані.
Світанок божий перша привітала.

ВИШИВАНКА

Розбудіть мене Ви, мамо, вранці-рано.
Буде сонечко вмиватись – а я гляну.
Сіє нічка дрібні зорі до світанку.
Буде тобі, моя доню, вишиванка.

Вишивала степ широкий, синє море
І чумацький шлях за сіллю незорий.
Тихий смуток і музики на весіллі
На сорочці полотняній білій-білій.

Доля добрая веде мене у світі.
Біля серця два кутасики завітні.
А неділенька свята прийде, мамо,
Одягну сорочку, Вами вишивану.

України вічна туга, серця рани,
І молитва, що передана від мами.
Журавлиний клин і села поріділі
На сорочці полотняній білій-білій.

Розбудіть мене Ви, мамо, вранці-рано
Буде сонечко вмиватись – я погляну.
Сіє нічка дрібні зорі до світанку.
Буде тобі, мій синочку, вишиванка.

Доля добрая веде мене у світі.
Біля серця два кутасики завітні.
А неділенька свята прийде, мамо,
Одягну сорочку, Вами вишивану.

МИНАЄ СЕРПЕНЬ

Минає серпень. Як не було літа!
Воно повернеться десь днів за триста.
Вже паморозь, несміла, сумовита,
Вночі ляга на ледь прижовкле листя.

І сонцем літнім, поки-що, зігріті,
Стомилися й поволі сохнуть трави.
Веселкою горять пахучі квіти.
А хочеться назад – у грім, у травень.

Плекають ниву руки працьовиті.
Летить, лоскоче срібне павутиння.
Дає надію бабине ще літо
Хоча б на день, а, може, на годину.

Серпи співають – до дощів успіти!
Де були ниви – лиш волошки в стернях.
Що осінь прийде, що не вічне літо –
Чомусь не вірилось мені... До серпня.

Вже паморозь, несміла, сумовита.
Минає серпень. Як не було літа!

НІКОЛИ НЕ ПЛАЧ!

*Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас!*

Іван Франко

Я ніколи не плачусь. Одначе плачу
За удачу вагонами праці.
І лупаю скалу, вберігаю свічу,
Завше сонце стрічаю уранці.

*– А якщо серед моря один у човні?
Де не глянь – світ води неозорий
І насунеться ніч. Ти заплачеш чи ні?
– Не заплачу! Є ж весла і зорі!*

*– А якщо замість вдячності неба – гроза.
Вітер стрічний, і холод, і мряка?
– Подивлюся на хмари. Хтось мудрий сказав:
Все проходить... Для чого ж тут плакати!*

*– А коли хуртовини стіна до небес
І тобі – всі поразки і болі? –
Вже не знаєш: Чи йти? Чи чекають тебе?
– Уперед! Не заплачу ніколи!*

*Хто іде – той осилить! Не бійся невдач,
На дорозі спіткнутись чи впасти.
Навіть пізно як буде – ніколи не плач!
Хоча...
Деколи можна...
Від щастя...*

ДИВОСВІТ

Дивинний завше для дитини
світ –
Спирає дух

джмеля політ...

І той же світ очима мудреця:

Клоновані душа, вівця...

Найвищий світ

устами юнака:

В його руці

її рука...

ВЕЧОРНИЦІ

Прийде синій-синій вечір...

Подивуйтесь, добрі люди:

Стрічки виправлю на плечі –

Вечорниці будуть.

Вечорниці, вечорниці...

Чий то парубок сміється?!

Я дівчина невеличка,

Карі очі, біле личко.

Край села, обіч криниці

Вечорниці, вечорниці.

Прийде темна-темна нічка...

Не дивіться, добрі люди,

Не горіть, рум'яні щічки, –

Залицятись буде.

Залицяння, залицяння...

Вийшла зіронька остання.

Я дівчина невеличка,

Карі очі, біле личко.

Край села, обіч криниці

Вечорниці, вечорниці.

Прийде білий-білий ранок...

Не судіте, добрі люди,

Не сваріте, рідна мамо –

Бо ж весілля буде.

А весілля, ох весілля!

*Витанцьовує Поділля!
Я дівчина невеличка,
Карі очі, біле личко.
Край села, обіч криниці,
Там без мене вечорниці.*

МОЄ СОНЕЧКО

Йдемо за руку – мене аж обожнюють
Знизу уверх цікавущії очі.
Що мені хочеш промовити, сонечко?
– Татку, на шию я хочу!

Раз! – і ти вище найвищого дерева,
Грається вітер твоїм голосочком.
Хай буде радісним, хай буде впевненим
Твоє майбутнєє, дочко!

Вивчимо віршик про хатку з віконечком,
Гойдалки будем гойдати до ночі.
Що мені хочеш промовити, донечко?
– Стати дорослою хочу!

Сто раз просіється дощик дорогою,
Виросте вишенька в нашім садочку.
Будеш слухняною – станеш дорослою,
Моя малесенька дочко!

Котяться дні і роки диво-колесом –
Справжня красуня (тьфу, тьфу, не наврочу)!
Що мені хочеш промовити, золотко?
– Таточку, заміж я хочу!

Серце забилося птахом підстреленим,
Звідки роса на очах у куточках...
Хай буде радісним, хай буде впевненим
Твоє майбутнєє, дочко!

Йдемо за руку – мене аж обожнюють
Знизу уверх цікавущі очі.
Що мені хочеш промовити, сонечко?
– Діду, на шию я хочу!

РОМАНТИКИ

Ось кажуть, що романтики звелись,
Що у кохання помарніли крила,
Що зорі були вищими колись
І що обійми розгубили силу.

Мов, зараз час не для красивих слів
І гай дубовий – вирубки дільниця...
Прислухайтесь: там соловейка спів...
А як вода у джерелі сміється!

У поле вийдіть – жайвір зве увись,
На милі очі так волошки схожі.
Не вірю, що романтики звелись,
Бо Мавки пісня згинути не може.

Бо небо вічне! Нині, як колись,
Та ж, Господи, ніч місячна надворі:
Кохана, глянь, як роси розлились!
Коханий, глянь, які високі зорі!

ПАДАЮТЬ ВИШНІ

Мамо, падають вишні, мамо,
Перестиглі, червоно-темні.
Літо плаче – то не дощами:
Теплі ягоди вкрили землю.

Як зміцніють у сина крила –
Він далеку знаходить долю.

Мама ж вишні щорік білила, –
Видивляла вечірнє поле.

Щастя, Боже, даруй земного:
Юний-босий на цьому тижні.
Проводжати аж на дорогу
Вийшли тільки старенькі вишні.

Із невідданими боргами
Йдемо світом, а світу – мало.
Наші вишні сивіють, мамо.
... Мамо, падають вишні, мамо.

БУЛО КОЛИСЬ

Уже таких ночей нема,
Що були тому років двадцять.
Не та, не та тепер зима.
Не ті пісні, не ті і танці.

Не так уже хрущі гудуть.
Із-за кордону возять груші.
Не так сліпі дощі ідуть.
Не теплі, як колись, калюжі.

Не так тепер бузок цвіте.
Не ті предмети нині в вузах.
І дзеркало якесь не те.
...А залишилась тільки Муза.

ДЖМІЛЬ

От було б мені зараз
десять:

Кусень хліба сухий та сіль.
Змій злітає у піднебесся...
І травневий бентежить джміль...

От було б мені зараз
двадцять:
В очі глянув, – втопився в них;
Ще сміливий в словах і танцях;
Ще не читано сотні книг...

От було б мені зараз
тридцять:
Доля піснею стелить путь;
Ще зовуть мене таємниці;
Ще батьки по суботах ждуть...

От було б мені зараз
сорок:
Лиш відчув смак життя й вина;
І вітрильник із морем спорить;
І надії бринить струна....

От було б мені зараз... Стійте!
То весни, видно, вдарив хміль.
Хай все буде, як є...
От тільки
Знов травневий бентежить
джміль...

ВАТРА

Ця ватра ще трохи гріє –
Згорають блаженські дрова.
Остання надія, жива ще надія:
Зоря і високе Слово.

Мій дім у дивному місці, –

Ти в казку давно не віриш:
Тут, в давньому лісі, забутому лісі,
Живуть і легенди, й вірші.

А знатись зі мною модно.
Прийди, – зупинити зможу
І вечір привітний, і ранок холодний,
І зливу, і днину гожу.

Поділюсь з тобою снами
В час добрий, годину скрути.
Сказала: між нами, а жаль, що між нами
Нічого не може бути.

СВЯТКОВА ОСІНЬ

Нащо мені така святкова осінь?! –
Я ще за літом плачу уночі.
Ще зірка вірна світить у дорозі
І музика на світ увесь звучить.

Кохана руки покладе на плечі,
Погляне в очі, – Боже, вір не вір:
Є море мрій і, звісно, ще не вечір,
І не створив іще свій кращий вірш.

Нехай роса виблискує печаллю,
Блукає під вікном туман густий.
Вже й журавлі останні прокричали,
Та я гріхи не прошу відпустить.

Мене у гості кличе краля-осінь...
А я за літом плачу уночі.
Моє “люблю”, не вимовлене досі,
У вальсі цім нарешті прозвучить.

СТРІЛА АМУРА

Кохання – спалах, мука, дивина:
Враз серед літа падають сніжинки.
Лише поглянув, – Боже, це вона!
Не бачив до сих пір такої жінки.
Охоче вірю, – руку подала.
Огонь з усіх сторін ввірвався в груди –
Амура срібна вразила стріла.
На все піду – вона моєю буде!

Пізнав, немов біду, її уста.
Та що я знав? – ще молоде-зелене.
Гадав, впіймалась пташка золота.
Прошу, – не треба: клітка – не для мене.

...Не цілувала. Очі відвела.
Здалося, завагалась на хвилинку...
У купідона була ще стріла!
Кого ж він пожалів, –
мене чи жінку?

ВАЛЕНТИНКА

Моя дівчинко, люба дівчинко,
Не вродливою будь, – щасливою.
Невідболені, недокінчені
Вірші – зшитками, сльози – зливами.

Стрінеш, певно, слова нещирії, –
Бережи себе, мила дівчинко:
Журавлі, як вертають з вирію,
Залишають сніги за річкою.

Січнем січений, квітнем квітчаний
На побачення йду до осені.
Де ж ти дівчинко, юна дівчинко? –

Літо пахне твоїми косами.

Я до тебе – виною пізньою,
Вітром тихим, зорі промінчиком.
Ти від мене – чужою піснею...
Мріє-дівчинко, моя дівчинко.

ЦУКЕРКОВО-БУКЕТНІ ВІРШІ

Певно, в кожного на горищі
Весь пожовклий і геть потертий
Є блокнот цукеркових віршів.
А точніш, – цукерково-букетних.

Може, й бідних, немов студенти,
Ніби діти, щасливих, щирих.
Аромат молодих сонетів
Запустить у міські квартири.

І запахнуть із квітня вишні,
З липня – липи і степ – із серпня.
Рій злетить наших мрій колишніх
У літа цукерково-букетні.

Скарб знайдете на дні у скрині
Слів зухвалих, хмільних, чубастих.
Смійтесь, плачте... – чому донині
На горищі були нечасто?..

Пийте юність святу і грішну,
Що дарує стежкам проспекти,
Перший подих кохання – віршам...
Кличте ніч цукерково-букетну!

ПІСЛЯ ДОЩИКУ В ЧЕТВЕР

У спекотну літню днину
Завела в Хмельницький путь.

– Поцілуй мене, дівчино,
І залишусь жити тут!

В небі сонце аж регоче,
Бо луна на цілий сквер:
– Поцілую, чуєш, хлопче,
Після дощину в четвер!
Тут, де бузьки й жабенята,
В холодку вербових віт
Буду я тебе чекати.
Не забудь – “Дитячий світ”!

А мені того і треба –
Все ж зі “стажем” кавалер.
І прошу дощу у неба
Вже на завтра, на четвер.

– Та це жарт! – фонтан сміється.
– Ти пропав! – співа вода.
І мені з тих пір здається:
День найдовший – середа.

...Пам’ятаю і донині,
Хоч дідусь уже тепер:
Цілував я очі сині
Після дощину в четвер.

СПОГАД

І знаходив. Й губив. Стало вищим чоло.
Де ж сімнадцять моїх? – буйні коні промчали.
Між полів і ярів є подільське село.

Тут колиска моя й найрідніший причалок.

Може, вчора то було: з хлопчиськами я
Знов ганяю м'яча – дня усього замало...
Теплий вечір над ставом. І спів солов'я...
Й нерозумне дівча, що мене цілувало.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Сміялось сонце золоте,
Натхненням осінь дихала...
Враз, – вітер свище і мете,
І вірші – жовтим вихором.

Би заховатися, а де?!
“Тут радісно і пишеться, –
Коханий скаже, – сум пройде,
Хороше все залишиться”.

І кіт, і кава, і плече, –
Купають зорі місяця...
І поцілунок обпече,
І щастям світ засвітиться.

Хай сонце ясне чи гроза,
Чи неспокійна віхола, –
Аби коханий знов сказав:
“Люблю. Куплю. Поїхали”.

РИМ(М)А

А що будеш моєю, –
ти іще не знала.
Бо ж найсолодші – заборонені плоди.
Ось сонця перші промені лоскочуть скали, –

Стрічаймо ранок заповзятий, молодий!

А день – дивинний сон:
мости, порти, вокзали...
Вкотре вірю, що мені поталанить.
Те, що будеш моєю, – ти іще не знала.
Іще ніхто не знав, що станеться за мить.

Прошу: облиш намарний пошук ідеала, –
На вечір кóсу розпусти, красó нова.
Авжеж, будеш моєю...
Ти іще не знала,
Що я знайшов-таки омріяні слова.
І в нічку темную – темнішу, ніж учора,
І в нічку зоряну із зоряним дощем
Яка ж бо ти невинно-римо-неповторна!...
І що будеш моєю, –
ти не знала ще.

ВІДСТАНЬ

Жовтень
містом моїм
ходить знову,
А у місті твоєму
ще квітень.
Я для тебе –
на відстані слова,
Ти для мене –
на відстані літа.

Не попрошу занадто багато,
Лиш у сон свій
поклич мене, мила.
І повір: я ще вмю літати,
Хоч болять обгорілі крила.

Знову нас, молодих і несмілих,
Цілувала зоря світанкова.
Ти у квітень поклич мене, мила.
Я для тебе – на відстані слова.

БУДЕНЬ

А я такий на ранок, як і всі:
Нечесаний, неголений, голодний,
Але щасливий! Господи, еси!
Красивий сон наснився на сьогодні!

У тому сні, напевно, кращий вірш.
У вірші тому – ти, бентежно-мила!
І ми удвох злітаємо до зір,
Закохані. Закохані – на крилах!

В очах твоїх – безмежно добрий світ.
У світі тому – тільки добрі вірші.
І буде день! Багато буде літ!
Все буде добре! Ти ж у мене віриш?!

ЖУРАВЛІ

Повертайтеся, журавлі, додому –
Вирій вас
завжди
вважав чужими.
Хоч пір'їну опустіть додолу... –
Ніби мрії відлітають
з ними.

Проминули золоті вершини,
Поклонилися
привітній
хаті.

Кличе небо у політ пташиний:
Журавлям назначено літати.

Осінь пізня
плаче без упину,
Світ увесь
окутала журбою...
... Чуєш, брате, пісню журавлину? –
Не усі повернуться
весною.

ГОДИНА ПІК

Ради тебе хотів стати Лицарем Серця,
На коні мріяв білому в'їхати в місто.
Брама-бранка закрита.
На древніх реберцях
Хтось замок осоружний повісив.

Що ж, в далекі світи, де сліди Дон Кіхота,
Підряджуся науку вивчати велику.
Я вернусь на турнір під завітні ворота
Вже як Лицар Печального Лику!

В день найдовший у році (те знають і діти)
Триста надто сміливих і надто зухвалих,
Поки сонце над ними не стане в зеніті,
Битись будуть за марево слави.

Сурми кличуть до чесного герцю на поле.
З першим променем сонця
все місто на вежі.
Де ламаються списи, – ламаються й долі.
Кращий тільки один! Так належить.

Переможцю лише відкривається брама –
На коні білогривому в'їхав у місто.

Перемождю – усе! Та під вигуки: “Браво!”
Ти вручаєш мені урочисто

Олов’яну корону?!..
Й, щоб якось утішить,
Мовиш тихо: “Це звичай такий,
вже не сердься...
Стародавня традиція, фарс. І не більше...”
Я ж хотів стати Лицарем Серця.

Скину лати. Влаштуюсь на гарну роботу,
Буду жити, як всі, –
де горбом, де обманом.
Справді, видно, минулись
часи донкіхотів.
Може, й краще.
Піду в донжуани!

БІЛИЙ

У лісі
незайману
знайдеш красу.
Там навіть
трапляються справжні гриби.
Найкращий
найпершим у кошик піде...
Бо білий.

Без Місяця ніч,
вітер хмари жене...
Від чорного ока і крику сови,
Тумане,
завжди ти мене рятував...
Бо білий.

В тривожному сні
І галопі життя,
В падінні та злеті
я вірю тобі,
Мій коню.
Та вже переходь на алюр...
Бо білий...

ПЕРШІ ЧЕРЕШНІ

Поцілунок твій – сонячний зайчик –
Губ моїх доторкнувся нарешті.
Запроси мене в червень гарячий –
Найсолодші там перші черешні.

Пригорнув би тебе, та не можна... –
Стали мрії мої обережні.
Ти донині у ніч мою кожну
Сном приходиш про
перші черешні.

Не повернеться юність ніколи –
Не тамтешні ми вже, не тамтешні.
Залишаються радістю й болем,
Вальсом-піснею
перші черешні.

ЛІНА

*Весна підніме келихи тюльпанів, -
за небо вип'ю і за дві сосни!*

Ліна Костенко

Незмірний подив від живого слова:
Незлого, чесного – би вчитись королю,
Твердого правдою, аж одбирає мову.
Я – той далекий, що тебе люблю.

Уже весна нам заявила сміло
Свої права на сніг і на громи.
Тремтить в чеканні ізбіліле тіло, –
Жде сонця після довгої зими.

Прийшли дощі – щасливі і голодні,
Женуть вітри веселих хмар рої.
І раптом, – диво! Певно, хтось сьогодні
Синь неба в очі перелив твої.

Читаю знову Ліну незрівняну, –
Вже чую “так” у ще твоєму “ні”.
П’ємо вино із келихів тюльпанів
За дві сосни в туманному вікні.

ПЕРШИЙ СНІГ

Лише одна із тисячі історій.
Гадав – нова, все ж схожа на стару.
Вона і Він – ще незнайомі вчора.
Та стріли точить капосний амур.

А перший сніг, такий невинно-чистий,
Грудневим ранком поміняє світ:
Позасипає непотрібне листя,
Капкан поставить, заховає слід.

Вона і Він на божевільних схожі.
Вона і Він. Та це ж про мене, цур!
Чи ж мало було тих снігів, о Боже?!
Чи, може, переплутав щось амур?!

Не жаль нічого! – навіть тиху осінь.
Буде межа – не гляну на межу!
По снігу першому хмільний і босий,
Як хлопчик,
знову у весну біжу!

ПОРА СРІБНИХ ВЕСІЛЬ

Вітер розтрусить (нехай не розгубляться)
Яблука білі із наших садів.
Мамина пісня
і зоряна вулиця...
Боже, які ми були молоді!

Вальсом шкільним із дзвінками останніми
Мрії гойдали на бистрій воді.
Плюс між імен
на найвищому камені...
Боже, які ми були молоді!

Диво дитинства сховалось за хмарами.
Світ весь для тебе, – дерзай, володій!
І у грозу
вже купалися парами...
Боже, які ми були молоді!

День вересневий вмивається росами,
В пору для срібних весінь, як тоді:
“Літо залиш нам”, –
у осені просимо...
Боже, які ж ми іще молоді!

ЯБЛУКА РАЙСЬКІ

Раї Н.

Вже минули і біль, й каяття:
Не впізнати мене, – не старайся.
Впало зернами в землю життя –
Сонцем споєні яблука райські.

Залишилися в нашій весні
Дві стежини і мрії безкраї.
З твого райського саду в вині

Знов натхнення і спокій шукаю.

А тепер ні пісень, ні поем –
Сам один на цілісіньку осінь.
Сіра ніч плаче сірим дощем –
Де ж ти, сонячна? Сірого – досить!

Не забути який уже рік
Губи з присмаком свіжої кави.
Райські яблука вкрили поріг... –
Ви дрібненькі мої, золотаві.

Журавлями курличуть літа, –
Як же стрімко вони пролетіли...
Здрастуй, долі пора золота!
Ще далеко пора моя біла.

ОКСАМИТОВИЙ СЕЗОН

Украду тебе в вересня, мила.
Подарую найкращу з пісень.
Листя, глянь, – золоте!
Нас на крилах
В ніжну молодість осінь несе.

Як на свято на тебе чекаю:
Поцілунком щоранку буди!..
Вічне море
зі звабами раю...
На піску – тільки наші сліди.

Знов до ніг твоїх хочу припасти
І не знати, що є десь межа.
Задихатися хочу
від щастя,
Щоб любов – мов на вістрі ножа.

Лиш не плач... Кинь монетку на згадку,
Щоб у море ввійти, як у сон...
І удвох
розпочати спочатку
Оксамитом розшитий сезон.

ПОЕЗІЯ

Поезія – оркестр душі...
Коли щасливий чи в розпуці,
Коли болить, пече, – пиши(!)
Коханій, Всесвіту, онуці.

Тоді не тлієш, а гориш.
Неспокій гупає у скронях.
І Слово проситься у Вірш,
До сонця тягнеться, як сонях.

ВОЇН СЛОВА

Упало сонце в море. День затих.
Поет і свічка у короткій тиші.
Він бог чи блазень?
Геній?! Може, псих?!
А хай що кажуть! –
мов блаженний, пише.

Він воїн слова. Не такий, як всі.
Один на світ. І самотній в світі.
Усе прощу. Лиш свічку не гасить.
Нехай горить. Вона поету світить!

НАПИШИ МЕНІ ВІРШ, ПОЕТЕ

Напиши мені вірш, поете,
А я зроблю із нього мантру.

І коли ви від мрій поснете
Знов неспокій покличе в мандри.

Обійми мене, дикий вітре,
Грай волоссям, хапай за руки!
Справжнє диво – це диво з літер:
І натхнення тут, і наука.

Егоїсти, напніть вітрила!
Склянки б'ють – то весна настала.
Ти ж мене розумієш, мила:
Де кохання – там світу мало!

А чого ще від мене ждете?
– Вірш новий напиши, поете!

ВІРШ ПРО ВІРШ

Вірш – то друг. Ворог ворога мого.
Він зі мною у краї найдальшій.
В жоднім слові – ні звука пустого,
Ні брехні в жодній фразі, ні фальші.

Вірш – то гість. Незнайомий... і давній.
То не йде, то тривожить щоночі.
А женеш його, – з гонором травня
Злиться зливою, громом гуркоче.

Вірш – то біль. Як вогонь загребущий
Обпіка, – я ж терплю і молюся.
Погасив би – болітиме дужче.
Разом з ним, щоб не плакати, – сміюся.

Вірш – то злет. Я візьму у дорогу
Пісню мамину, батькову вдачу,
Від землі – корінь роду мойого,

Перший дотик кохання гарячий.

Вірш – то світ. Кольоровий, безмежний
Одягнувся в строї чорно-білі.
Вже, мій вірше, мені не належиш:
Як достойний, – дістанешся цілі.

І БУДЕ ВІРШ

Коли мене ти запитаєш: “Де ти?”,
Тоді скажу: “Без тебе я ніде”.
І буде вірш – як відкриття комети,
Як спалах зірки, що для нас паде.

Коли мене ти запитаєш: “З ким ти?”,
Тоді скажу: “Без тебе я ні з ким”.
І буде вірш – як волошковість жита,
Як розкіш грому з голосом м’яким.
Коли мене ти запитаєш: “Хто ти?”,
Тоді скажу: “Без тебе я ніхто”.
І буде вірш – як неповторний дотик,
Як снів твоїх дозволений ковток.

ВІРШАМ

Ви туди не ходіть, – де у хмелі пісні
В час чуми, що під вікнами бродить.
Там у кращому разі під клятви рясні
Посміються над вами... Та й годі.

Ви туди не ходіть, – де в зарослі стежки
Славу діда сховали козачу.
Скажуть: шлях був і довгим, і надто тяжким...
І у кращому разі заплачуть.

Ви туди не ходіть, – де вже двох у човні
Розхитали чутки та образи,

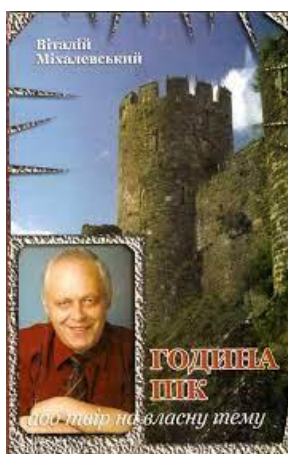
В ніби рідних очах тільки холод і гнів...
Там промовчать у кращому разі.

Ви ідіть, вірші-браття, по правду свою
До джерел, що не згинуть ніколи,
Де за літо одне три зими віддають,
Там, – де честь, там, – де шапка по колу.

Ви летіть, вірші-друзі, у тихі гаї –
Мрій розкішних затишні оселі,
Під вербу, що в тумані над ставом стоїть,
У поля, що закоханим стелять...

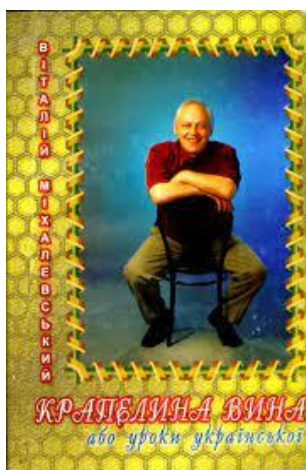
Ви живіть, вірші-діти, як вільні вітри:
Мрійте! смійте! збувайтесь у всьому!
Та шукайте того, хто б вам душу відкрив.
І щасливі вертайтеся додому!

ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

◆ Міхалевський В. **Година пік, або Твір на власну тему** : поезії / В.Міхалевський. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2006. – 80 с.

Високим художнім та літературним рівнем відзначається збірка поезій “Година пік, або Твір на власну тему”. Ця збірка також, безсумнівно, є новим творчим здобутком поета. Сюди включені поезії суспільно-громадянського звучання, вірші про кохання та жінок, так звана медитаційна лірика.

◆ Міхалевський В. **Крапельина вина, або Уроки української** : поезії / В.Міхалевський. – Хмельницький : Поділля, 2005. – 72 с.

Збірка “Крапельина вина, або Уроки

української” – друга збірка поета, де повністю викристилізувався його новий стиль – поетична новелістика, який і став знаковим у творчості В.Міхалевського. Складається вона із шести циклів: “На устах усього світу”, “По колу рухається все”, “Місце під сонцем”, “Пустіть погрітися”, “І словами тебе лоскочу”, “Іду на Ви!”.

♦ Міхалевський В. **Місце під сонцем** : поезії / В.Міхалевський. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2006. – 140 с.

У книзі зібрано 100 патріотичних, громадянських, інтимно-ліричних поезій, написаних в різні роки. Всі поезії згруповані за розділами: “Серце подільського краю”, “Така вже доля”, “Вишиванка”, “Нема часу”, “Девіз”, “Спогад”, “Вибираю тебе”, “Стріла Амура”, “Іду на Ви!”.

♦ Міхалевський В. **Невиправний романтик, або Як я провів літо** / В.Міхалевський. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2011. – 86 с.

Піком поетичного злету В.Міхалевського є п'ята збірка “Невиправний романтик, або Як я провів літо”. У ній, як і в попередніх – поряд з громадянсько-патріотичною й пейзажною лірикою – інтимна, адресована Богині кохання (“...між сном й явою на межі...”), з якою автор веде ніжно-трепетний діалог на струнах серця. Хоча деколи вона й відповідає: Рибалка ти, що ловить на вірші, А я – русалка, що на них впіймалась... (“Рефрен”). Сам поет визначає свій стиль – “невиправний романтик”, що є ключем не тільки до останньої, але й до попередніх збірок.

У новій п'ятій книзі представлена інтимна лірика, поезії громадянської та філософської тематики. Коли чуєш вірші автора, особливо в його виконанні, дивиєшся щирості, невимушеності, легкості рядків.

◆ Міхалевський В. **Перші черешні** : поезії / В.Міхалевський. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2012. – 160 с.

Муза поезії дуже примхлива, адже вона приходить лише тоді, коли серце щире, відкрите до краси і болю. Такою щирою, ліричною є і чергова збірка автора “Перші черешні”. Хтозна, що символізує назва, можливо, “черешні” – зрілість поетичного слова? У книжці автор оспівує любов до рідної землі, матері, жінки, людяність, гідність... – істини людського буття, що знаходять своє втілення у проникливих одкровеннях поета. Кожне слово відшліфоване так, що потік поетичної думки здається природним і невимушеним.

◆ Міхалевський В. **Соло на трубі** : аудіовірші / В.Міхалевський. – Хмельницький, 2011. – 100 аудіо-файлів.

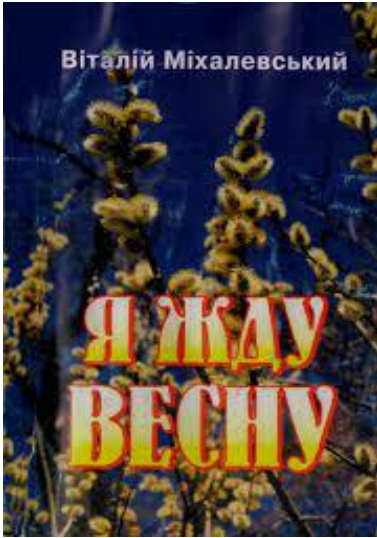
До аудіокнижки Віталія Міхалевського увійшли 100 аудіофайлів в авторському виконанні.

◆ Міхалевський В. **Цукерково-букетні вірші** : поезії / В.Міхалевський. – Хмельницький, Цюпак, 2015. – 254 с.

До книги подільського поета Віталія Міхалевського “Цукерково-букетні вірші” увійшли ліричні поезії різних років. Філософські та інтимні роздуми автора складають цілісну палітру глибоких почуттів, які не залишають байдужими читачів.

◆ Міхалевський В. **Я жду весну** / В.Міхалевський. – Хмельницький : Евріка, 2003. – 68 с.

Збірка “Я жду весну” – перша поетична збірка В.Міхалевського. Вона стала знаковою подією в хмельницькому літературному житті і засвідчила, що тут з’явився цілком зрілий майстер поетичного слова. Своїми поезіями “Нехай розкаже листопад”, “Моє сонечко”, “Дежавю”, “Дочка листопаду”, “День народження”, “Цвіт кизилу” автор відкрив новий на той час стиль – лірична новела – поетичне трансформування прозового жанру. Значне місце у збірці відведено і громадянській ліриці. Відкривається збірка візуальним віршем “Твір на вільну тему”, який побудований у формі тризуба. З’єднуючою ланкою трьох пелюсток є стрічка-колаж із Гімну України: “Ще нам, браття-українці, усміхнеться доля!”. Цим віршем автор ідентифікує себе з Україною. Патріотичним звучанням сповнений і вірш “Підростають козаченьки”.

◆ Міхалевський В. **Яблука райські** : поезії / В.Міхалевський. – Маріуполь : Азов’є, 2013. – 210 с.

У передмові до цієї збірки автор звертається до своїх читачів такими словами: “І ось – “Яблука райські”. Ті яблука – малесенькі, привабливі, ба, навіть кислуваті і терпкі. Але варто їх хоч трішки посолодити – вони стануть напрочуд смачними.

Так само хотілось би, щоб ти, читачу, не зупинився на одному-двох віршах. А прочитав і відчув їх усім єством. Кожна з поезій сама по собі, я вважаю, – цікава. Але як єдине ціле – вони, наче райські плоди, стануть барвистою палітрою моїх почуттів. А, можливо, і твоїх... Щиро на це сподіваюсь”.

До збірки включені вірші різних років видання. Тематика їх дуже різноманітна, а роздуми автора не залишать байдужими кожного, хто цікавиться сучасною поезією.

ПОЕЗІЯ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО У ЗБІРНИКАХ

- ◆ Міхалевський В. **Вірші** / В.Міхалевський // Південний Буг. – Хмельницький, 2018. – № 2. – С. 105-106.
- ◆ Міхалевський В. **Джміль** : [вірші] / В.Міхалевський // Південний Буг. – Хмельницький, 2020. – № 5-6. – С. 27-28.
- ◆ Міхалевський В. **Жереб** : [вірші] / В.Міхалевський // Південний Буг. – Хмельницький, 2019. – № 3. – С. 118-119.
- ◆ Міхалевський В. **І буде вірш. Жіноче щастя. Все буде добре!** : [вірші] / В.Міхалевський // Слово єднає! : хмельницький літерат.-публіцист. альманах. – Хмельницький, 2020. – № 2. – С. 152-153.
- ◆ Міхалевський В. **Поезія. “Степ прадавній...”**. Слово єднає! / В.Міхалевський // Слово єднає! : хмельницький літерат.-публіцист. альманах. – Хмельницький, 2018. – № 1. – С. 142-143.
- ◆ Міхалевський В. **Поезія** / В.Міхалевський // Медобори. Вип. 10. – Хмельницький, 2015. – С. 92-96.
- ◆ Міхалевський В. **Право на диво. Прозорий вірш** [вірші] / В.Міхалевський // Медобори. Вип. 12. – Хмельницький, 2017. – С. 175-176.
- ◆ Міхалевський В. **Страшний сон** : [вірші] / В.Міхалевський // Творче Поділля. Ювілей. – Хмельницький, 2003. – С. 65-68.
- ◆ Міхалевський В. **Тарас** : [вірш] / В. Міхалевський // У вінок шани Кобзареві : міжнар. Шевченківське літ.-мистецьке свято на Вінниччині: зб. матеріалів / Вінниц. обл. орг. Нац. спілки письменників України. – Вінниця, 2018. – С. 182.
- ◆ Міхалевський В. **Твір на вільну тему. Джерело** : [вірші] / В.Міхалевський // Південний Буг. – Хмельницький, 2018. – № 1. – С. 132-133.
- ◆ Міхалевський В. **Цвіт кизилу** : притча / В.Міхалевський // У серці моему Хмельниччина рідна : збірник патріот. творів, приурочений 75-річчю заснування Хмельницької обл. – Хмельницький, 2012. – С. 132-134.
- ◆ Міхалевський В. **Щасливий кіт** : [вірші] / В.Міхалевський // Медобори. Вип. 11. – Хмельницький, 2016. – С. 143-146.

ПОЕЗІЯ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО В ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАННЯХ

- ◆ Міхалевський В. **Боже, бережи Хмельницький!** : [вірш] / В. Міхалевський // Літерат. Україна. – 2021. – 25 верес. – С. 10.
- ◆ Міхалевський В. **Вдарив хміль весни** : [вірші] / В.Міхалевський // Літерат. Україна. – 2013. – 14 берез.
- ◆ Міхалевський В. **[Вірші]** / В.Міхалевський // Подільські вісті. – 2020. – 3 січ.
- ◆ Міхалевський В. **Вірш про вірш. І буде вірш. Віршам** / В.Міхалевський // Проскурів. – 2016. – 17 берез. – С. 16.
- ◆ Міхалевський В. **Де кохання – там світу мало!** : [вірші] / В.Міхалевський // Подільські вісті. – 2018. – 22 берез.
- ◆ Міхалевський В. **Джміль** : [вірш] / В.Міхалевський // Літерат. Україна. – 2015. – 18 черв. – С. 8.
- ◆ Міхалевський В. **І буде вірш. Джміль** : [вірші] / В. Міхалевський // Літерат. Україна. – 2021. – 25 верес. – С. 16.
- ◆ Міхалевський В. **Тарас** : [вірш] / В.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2019. – № 10. – С. 1.
- ◆ Міхалевський В. **Хмельницький вечірній** : [вірш] / В.Міхалевський // Проскурів. – 2018. – 27 верес. – С. 15.

ПУБЛІЦИСТИКА ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

- ◆ Міхалевський В.Ц. **Будівничий “вільної воскреслої держави”** : до 130-річчя з дня народження А.П.Животка / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2020. – № 7. – С. 7.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Вшанування на Хмельниччині** : [у дитячій бібліотеці Волочиської міської ОТГ відбулося обл. літерат.-мист. свято “Іду з дитинства до Тараса”] / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2020. – № 11. – С. 3.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Довга і славна дорога** : (ювілей хмельницької “Просвіти”) / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2021. – № 20. – С. 12.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Книга про подільські “Просвіти” перемогла в журналістському конкурсі** / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2018. – № 23. – С. 5.

- ◆ Міхалевський В.Ц. **Освіта дає знання, а “Просвіта” – переконання** : до 25-річчя відновлення діяльності Хмельницького обл. об’єднання товариства “Просвіта” ім. Т.Шевченка / В.Ц.Міхалевський // Календар знаменних і пам’ятних дат Хмельниччини на 2017 р. – Хмельницький, 2016. – С. 190-194.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Пам’ятник Пророку в місті Ізяславі** / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2014. – 20-26 берез. – С. 13.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Просвітяни Хмельниччини до 150-річчя “Просвіти” видали книгу за підтримки ТУМ Чикаго** / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2019. – № 1. – С. 7.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Свято українського слова** : [у Хмельницькому проведено літерат. фестиваль “Слово єднає”] / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2017. – № 44. – С. 9.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Святу поезії “Старосинявська весна” – 20!** / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2015. – № 21. – С. 14.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Слово єднає** : [у Хмельницькому обл. об’єднанні “Просвіта” ім. Т.Шевченка здійснюється співпраця з клубами переселенців] / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2015. – № 52. – С. 4.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **“Слово єднає” на фестивалній мапі Хмельницького** / В.Ц.Міхалевський // Матеріали Міжнародної наукової історико-краєзнавчої конференції “Місто Хмельницький в контексті історії України”. – Хмельницький, 2016. – С. 97-98.
- ◆ Міхалевський В. **Словом об’єднані**: [вп’яте у Хмельницькому проводився літерат. фестиваль “Слово єднає!”] / В.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2021. – № 41. – С. 8.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Українським словом об’єднані** : [у Хмельницькому проведено літерат. фестиваль “Слово єднає”] / В.Ц.Міхалевський // Слово Просвіти. – 2019. – № 42. – С. 5.
- ◆ Міхалевський В.Ц. **Художник-самоук та дослідник подільської старовини** : до 120-річчя з дня народження О.Л.Грена / В.Ц.Міхалевський // Календар знаменних і пам’ятних дат Хмельниччини на 2018 рік. – Хмельницький, 2017. – С. 127-130.

МАТЕРІАЛИ ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ ВІТАЛІЯ МІХАЛЕВСЬКОГО

- ◆ Балема Р. **Життєва математика Віталія Міхалевського** / Р.Балема // Подільські вісті. – 2006. – 3 листоп.
- ◆ **Віталій Міхалевський** // Хмельницький в іменах : прозаїки, поети, журналісти : довідник. – Хмельницький, 2006. – С. 95.
- ◆ **Віталію Міхалевському – 55!** // Подільські вісті. – 2016. – 8 листоп.
- ◆ Грошко В. **Прилетів Пегас до Музи!** / В. Грошко // Подільські вісті. – 2018. – 11 січ.
- ◆ Дем'янюк М. **Цукерково-букетна поезія Віталія Міхалевського** / М.Дем'янюк // Південний Буг : альманах. – Хмельницький, 2020. – № 5-6. – С. 186-188.
- ◆ Жухевич Б. **Поезії в “Годину пік”** : поет з Хмельницького В.Міхалевський / Б.Жухевич // Подільський кур'єр. – 2006. – № 44.
- ◆ **І слово проситься у вірш...** : В.Ц.Міхалевському – 55 : біобібліогр. покажчик / Хмельницька обл. організація НСПУ ; Хмельницьке обл. об'єднання Всеукр. товариства “Просвіта” ім. Т.Шевченка ; Хмельницька ОУНБ. – Хмельницький : Цюпак, 2016. – 87 с.
- ◆ Костюк Б. **Він живе у творчому горінні** : поет з Хмельниччини В.Міхалевський / Б.Костюк // Проскурів. – 2005. – 1 груд.
- ◆ Кульбовський М. **Все почалося з гуморесок** / М.Кульбовський // 3 подільського кореня. Кн. 3. – Хмельницький, 2004. – С. 32-35.
- ◆ Кульбовський М. **Діалог з Евтерпою** / М.Кульбовський // 3 подільського кореня. Кн. 7. – Хмельницький, 2013. – С. 68-71.
- ◆ Кульбовський М. **Дивосвіт поезії Віталія Міхалевського** / М.Кульбовський // Медобори. Вип. 11. – Хмельницький, 2016. – С. 261-263.
- ◆ Кульбовський М. **Дивосвіт поезії Віталія Міхалевського** / М.Кульбовський // Проскурів. – 2014. – 18 груд. – С. 14.
- ◆ Кульбовський М. **Іще не осінь Віталія Міхалевського** / М.Кульбовський // Проскурів. – 2016. – 3 листоп. – С. 12.
- ◆ Кульбовський М. **Невиправний романтик** / М.Кульбовський // 3 подільського кореня. Кн. 9. – Хмельницький, 2017. – С. 176-178.

- ◆ Кульбовський М. **Невиправний романтик Віталій Міхалевський** / М.Кульбовський // Проскурів. – 2011. – 27 жовт.
- ◆ Кульбовський М. **Поетична новелістика Віталія Міхалевського** : [відбулася презентація збірки В.Міхалевського “Година пік...”] / М.Кульбовський // Проскурів. – 2006. – 21 груд.
- ◆ Кульбовський М. **Поетичної долі пора золота** / М.Кульбовський // З подільського кореня. Кн. 8. – Хмельницький, 2015. – С. 101-108.
- ◆ Маліш П. **Три палітри почуттів** / П.Маліш // Подільські вісті. – 2014. – 15 лип.
- ◆ **Міхалевський Віталій Цезарійович** // Члени Національної спілки письменників України : Хмельницька область : біобібліогр. довідник. – Київ, 2019. – С. 136-137.
- ◆ Плужанська Л. **Єднання в слові** : літ. фестиваль “Слово єднає” / Л. Плужанська // Подільські вісті. – 2021. – 23 верес. – С. 6
- ◆ Рибак О.О. **Віталій Міхалевський. Невиправний романтик з подільським корінням** / О.О.Рибак // Митці рідного краю : збірник матеріалів. Вип. IV. – Хмельницький, 2018. – С. 163-165.
- ◆ Салій І. **Нові здобутки Віталія Міхалевського** / І.Салій // Проскурів. – 2014. – 27 листоп. – С. 14.
- ◆ Салій І. **Хмільні рядки Віталія Міхалевського** / І.Салій // Проскурів. – 2017. – 23 листоп. – С. 7.
- ◆ Салій І. **Черговий ковток поетичного божоле** : [творчий вечір В.Міхалевського] / І.Салій // Проскурів. – 2015. – 26 листоп. – С. 14.
- ◆ Слободянюк Т. **Осіннє божоле Віталія Міхалевського** / Т.Слободянюк // Подільські вісті. – 2014. – 2 груд.
- ◆ Цимбалюк М. **Як математик став поетом**: [поет В.Міхалевський] / М. Цимбалюк // Літерат. Україна. - 2021. - 25 верес. - С. 10.
- ◆ Яхницька С. **Поетичне соло Віталія Міхалевського** / С.Яхницька // Подільські вісті. – 2011. – 20 груд.

* * *

– **Про нагородження Міхалевського В.Ц. Почесною відзнакою Хмельницької міської ради II ступеня** [Електронний ресурс] // Хмельницька міська рада : [офіційний сайт]. – Режим доступу: <https://khm.gov.ua/uk/content/pro-nagorodzhennya-mihalevskogo-vc-pochesnoyu-vidznakoyu-hmelnyckoyi-miskoyi-rady-ii> – Назва з екрана.
– Дата звернення: 8.11.2021 р.

- **Міхалевський Віталій Цезарійович** [Електронний ресурс] // Хмельницька обласна бібліотека для дітей ім. Т.Г.Шевченка : [вебсайт]. – Режим доступу: http://odb.km.ua/index.php?dep=1&dep_up=336&dep_cur=1328#gsc.tab=0 – Назва з екрана. – Дата звернення: 5.11.2021 р.
- **Міхалевський Віталій Цезарійович** [Електронний ресурс] // Хмельницька міська централізована бібліотечна система : [вебсайт]. – Режим доступу: https://cbs.km.ua/?dep=1&dep_up=140&dep_cur=180 – Назва з екрана. – Дата звернення 5.11.2021 р.
- **Міхалевський Віталій Цезарійович** [Електронний ресурс] // Енциклопедія Сучасної України. – Режим доступу: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=68927 – Назва з екрана. – Дата звернення: 8.11.2021 р.
- **Міхалевський Віталій** [Електронний ресурс] // Публічна бібліотека імені Лесі Українки : [вебсайт]. – Режим доступу: <https://lukl.kyiv.ua/pro-biblioteku/mikhalevskiyi-vitalii-191/> – Назва з екрана. – Дата звернення: 8.11.2021 р.
- **Віталій Міхалевський: “Поезія для мене – це спосіб мислення”** [Електронний ресурс] // Є. – Режим доступу: https://ye.ua/sypilstvo/7134_Vitaliy_Mihalevskiy_Poeziya_dlya_mene_ce_sposib_mislennya.html – Назва з екрана. – Дата звернення: 8.11.2021 р.

Свято рідної мови в обласній бібліотеці для дітей ім. Т.Г.Шевченка

Шевченківські читання "Юнь шанує Кобзаря". 2017 р.

Шевченківські читання "Юнь шанує Кобзаря". 2021 р.

**Літературно-мистецьке свято "Іду з дитинства до Тараса"
у бібліотеці для дітей Волочиської міської ТГ**

